

1
HOŞÇA KALIN DEMİYORUM. YİNE GÖRÜŞECEĞİZ...

ÜMİT GÜNGER

Hareketimiz içinde bazı yoldaşlarımız vardır ki onlar birçok yanlarıyla yoldaşları için "özel" bir yere sahip olurlar. Bu öylesine bir sevgidir ki, ona kendinden bile çok güven duyarlar... O kişiye herkes kendinden bir parça bulur, bağlanır, büyük değer verir ona.

Yeri böyle "özel" olan yoldaşlarımız sayılda azdır... Ümit Günger onlardan biridir. Ümit herkes için ayrı bir anlam ifade eder... Ümit Günger; genç yaşlı herkes tarafından aynı ilgi ile sevilir...

Onu böyle özel kılan kuşkusuz yaşamıdır... Yaşamına bakmak gerekirse onu tanımak için. Yaşamında ilklerine imza attı, dolu dolu yaşadı kavgayı... Her şeyi yaşadı, tattı... Fırar girişimide oldu, Ümraniye katliamını da yaşadı... Zaferlere tanıklık etti. İhanetide yaşadı, ihanetten çıkıp feda ateşinide kucakladı... Yeri geldi mapus damlarına sığınmıyordu düşleri... Panocu'ydu, Hukukçu'ydu, Temsilci'ydi 4 günlük Ümraniye 19 Aralık direnişinin komutanlarından...
Her türlü güzelliği gördü Ümit
Her türlü acıyı tattı...

Her türlü kahramanlıklara, direnişlere tanık oldu... Dolu dolu, kavgaya kavgaya, zafer zafer yaşadı ve şehit düştü, ve mirası büyük oldu... Ve yaşarken de bir "öğretmen" olan Ümit ölürken de öğretmesini biliyordu...

-DEV-GENÇ'Lİ ÜMİT GÜNGER-

Ümit Günger yoldaşımız 13 Temmuz 1972 yılında Artvin'in şavşat ilçesi Kayadibi köyünde göçlerini dün yaya açar... Milliyeti kendi deyimiyle biraz karışıktır. Çerkez mi yaksa Gürcü mü oldukları konusunda henüz bir karara varabilmiş de değildir. Ama o kendilerinin "gürcü" milliyetinden olduğunu söyler ve "stalin'in torunlarıyız" derdi.

Öğrenimini tamamlamak için İstanbul'a gelir. Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü Atatürk Eğitim Fakültesi Fizik Öğretmenliği Hazırlık (İngilizce) sınıfına girer... Örgütlenmeden önceki düşüncesi, okuyup kendi hayatını idame ettirmektir. O dönem her sıradan öğrenci gibi Ümit Günger'in ideali de köyledir. Cuma namazlarına gider ama demokrat düşüncelere sahip olduğundan dolayı Cumhuriyet gazetesi de okurşine. O dönemler Cumhuriyet gazetesi okumak "sol görüşe sahip biriyim" demek gibidir.

Babası eski Devrimci-Yol'culardandır. 12 Eylül döneminde "Artvin Toplu Davası"ndan 1 yılda Erzurum Hapishanesinde yatar. Bu nedenle Ümit Devrimcilere yabancı değildir ve Dev-Genç'e derin bir sempati beslemektedir. Okula girince ilk işlerinden biri Dev-Genç'lileri bulmak olur... Ama bakarkî bunlar aradığı Dev-Genç'liler değil, Dev-Yol'culardır. En kısa zamanda asıl Dev-Genç'lileri bulur ve ilişkiye geçer. Ve artık Devrimci-Sol'cudur. Derneklere gidip gelmeye başlar, Devrimci-Sol Ana Davasını izlemeye

gider. Kendi deyimiyle arası "mahkeme salonu değil akademi mübarek". Mahkeme aralarında tartışmalar, sohbetler onun yaşamına yön vermeye, düşüncelerine şekil vermeye başlar...

Bu dönem ilk tutsaklığını yaşar. Marmara Üniversitesi Bursin-Yayın Yüksekokulu Derneği basılmış, daha sonra Kızıltoprak'ta şehit düşecek Ferda Cüvelek ile birlikte gözaltına alınıp, tutuklanır. 41 '90'dır.

Bayrampaşa Hapishanesinde 3ay tutukluluk, Ümit'inde tercihlerini daha da netleştirdiği, Büyük Ailemizi daha yakından tanıdığı bir yer olur.

Tutsaklığın ardından tereddütsüz yeniden mücadeleye koşar. Ve bir süre sonra Gençliğin yer altı örgütlenmesinin oluşturma sürecinde silahliliklerde istihdam edilir. Bu dönem Ümit'in okul hayatını bitirip, profesyonel devrimcilğe adım attığı, ömrünü herşeyiyle kavraya adadığı günlerin başlangıcıdır.

- Ancak Bizimkiler Böyle Çatışır -

Ve devrimin nefesi devrim ısmığına girmiş akıyordu... Enerjisini, birikimini, yeteneklerini hareketin gelişimi için harcayacaktı. Dev-Genç'lilerin silahlı ekiplerinde Erol Yalçın, İsmail Bahçeci, Ali Efeoğlu gibi şehitlerimizle çalışma fırsatı bulur. Onlardan öğrendiklerini hep iteriye taşımasını, kendini geliştirme sinin bilir. Göner ve sorumluluklarının bilincinde, kararlı ve militan tavırla güçlü bir güven duygusu oluşturur çevresinde. Ayrıca yoldaşlarına bağlılığı, dürüstlüğü ve açık sözlülüğü ile çok sevilir.

Bu dönem zorlu yıllardır. Savaşımızın büyük şe-

bir yerde dalga dalga yayıldığı, silah tarakalarımızın hiç susmadığı yıllar... Baskınlar, cezalendirmalar... çatışmalar, tutukluluklar, şehitlikler... hep iç içe yaşarız. O dönemler unutamadığı iki önemli anısı vardır Ümit'in. Bunlardan birisi... En iyisini Ümit yoldaşımızdan dinleyelim.

"Yıl 1992... Aylardan Nisan ayındayız. Bundan tam 11 yıl öncesi.

Böyle dalıp gitmelerde hep o türkü gelir aklıma. Ve içten içe mirıldanırım. Sanki türkünün misralarında gezinirken, kavgamızın şehrinin sokaklarında geziniyor muyş gibi olurum. Sizleride yıllar öncesi ne alıp götürsen türküler illa ki vardır.

Kimimiz o türkülerle çocukluğumuza, gençlik yıllarımıza, kimimiz dışarıdaki kavga yıllarımıza, kimimiz köyde geçen günlerimize... Kimimizse alır başımızı dağ yamaçlarına gideriz.

Biz zaten şuan Arsiyan'ın tepesinde, dağ başlarında olduğumuza göre... Ben kavgamızın şehrine kent sokaklarına gidiyorum.

İşte o türkü;

"Bu kente yalnızlık çöktüğü zaman.

Uykusunda bir kuş ölür ecelsiz.

Alıp da başını gitmek istersen

Karanlık sokaklar kör, sağır, dilsiz..."

Dedik ya yıl 1992... İstanbul'dayız. Ben yine bir DG'li olarak adımlıyorum pecekonda sokaklarını. Komutanımız Erol Yalçın. Onunla birlikte koşturuyoruz sokaklarda.

Şimdi yine yoksulluk edebiyatı yapıyor muyş gibi olacağız ama... 😊 Malum bilirsiniz DG'lilerin

pek parası olmaz.

Yine öyleyiz... Parasızlık zamanlarındayız. Halimizden şikayetçi değiliz tabii. Yalnız buda bir gerçeklik. Bizim gerçekliğimiz.

Gecekondu semtlerinden birinde bir ev tutmuşuz. Bir arkadaşla birlikte orada kalıyoruz. Güya gurbet-yaban ellere gelmiş, işportacılık yapıp harçlığımızı çıkarıyoruz 😊 (Ev sahibi öyle sanıyor. Ev kiralararken öyle demişiz çünkü. Evde ev ha!.. Labirent gibi bir 'hol'den geçiyorsunuz ve dış kapının önüne anca varabiliyorsunuz. İki oda, birde mutfak niyetine lavabonun olduğu dar koridor gibi bir şey. Bir odanın penceresi yok zaten. Işık yüzü görmüyor. Ortası nemli mi nemli. Adameçqizi kendisi inşa etmiş. Artık kömürlük niyetine mi yapmış o iki odalı mekanı neyse... Ya da kiraya veririm diye sonradan mi "ev"e benzetmeye çalışmış. Her neyse, geçelim buraları. Gerçi kirası da ucuz ya. Ucuz olmasına ucuzda biz onu bile zor ödüyoruz 😊)

Takvimle Nisan'ın 17'sini gösteriyor. Akşam olmuş eve döneceğim.

Eve gitmeden önce ilaki son bir kontrol çekmek gerekir. Eve vardığında "acaba takip aldım mı?" Şüphesi taşımamalısın kesinlikle. Böyle bir şüphe taşıyorsan zaten çektiğin kontrollerden, takip alıp almadığından emin değilsin demektir. Ki buda adam yer bitirir. O yüzden eve adımını attığında kendinden emin olmalısın. Ve tabiki bunun içinde akşam kontrollerini sağlam çekmelisin.

(Bu demek değildir ki pimpiriklendim her şeyden şüphelendim. Doğallığımızı bozmadan her zamanki

doğallığımızla yapmalıyız bunu. Sokaktaki sıradan insanların doğallığı ne ise bizim doğallığımız da o olmalı. Eh alınırızda davrimci yazmıyor ya... yazmadığına göre biz niye durup dururken şüphe gelip takip alalım ki?

Sokakta doğallık önemli yani. Elbetteki her birimizin kendimize has bir doğallığımız olacaktır. Diğer konu. Ama uyulması gereken kurallar vardır bir de. Ki bu vazgeçilmez - savsaklanamaz - esnetilemezdir. Bunda hiç birimizin hakkı yoktur. Ve de biz sadece biz sadece kendi yaşamımızdan sorumlu değilizdir. Kaldı ki bizim perspektifimiz, bizim yapacağımız kuralsızlıklar sadece bizi de bağlamaz. Başkalarının yaşamlarını da ilgilendirir.

Bu uzun parantezide acıp kapamış olalım burada!

Akşam son kontrollerimi gelip kentin kalabalığından sıyrılıp oturduğum semte varıyorum. Bakkaldan ipek almak alıp eve gidiyorum. Kısa bir süre sonrada birliktelikte kaldığımız arkadaş eve geliyor. Karnimizde iyice acıkmış.

Piknik tüpümüz var. Çayımızın suyunu kaynatıp küçük demliğimizde bir çay demliyoruz. Bir çaylara-tıştıracağız, ama bir şeyde yok hani. Ceptede pek para yok. Eh bari bir sana yağ alalım bakkaldan. Ekmeğe sürer çayla birlikte katık ederiz.

Kapıdan çıkıp hemen yanımızdaki bakkala gidiyorum. Tam adımımı bakkalın kapısından içeriye atıyorum ki TV. ekranından görüntü... TV'de haberler başlamış.

Ekranında bir apartman görüntüsü. Ve apartmanın en tepelerindeki dairelerden birinin penceresinde n. orak şekilli bir bayrak serkiltilmiş. Evet evet

bu bizim bayrağımız. Rengini şehitleriimizin kanından alan kızıl bayrağımız. Nazlı nazlı dalgalanıyor. Kızıl bayrağın bu nazlı nazlı dalgalanmasına sloganlaneslik ediyordu. Ekranı sığmaz olmuş bu görüntü ve sesler. Ekranlardan taşıp tüm semte yayılıyor. Şehrin caddelerinden yoksul gece kundu sokaklarına dek ulaşıyor. Yan kısı.

Öylece dalıp gidiyorum ekrana. Ne aldığını anlamaya çalışıyorum. Bakkal sahibi de şaşkın. Onunda gözleri ekranda. Bir yandanda dikkat çekmemem gerekir. Malum sıradan insanlar bizim kadar ilgilenmezler haberlerle... Heleki biz yaşlardaki gençler. O şehit de bakkalda çok fazla oyalanamayacağımında farkındayım.

Bakkaldan yağ istiyorum. Doğallığında biraz daha oyalanabilmek, haberi biraz daha dinleyebilmek için farklı şeylerde alayım diyorum ama cepte para yok. Şurdan bir kibrit alayım, hadi şurdan da bir kaç değişik ciğlet alayım, diyerekten biraz daha oyalanmaya çalışıyorum doğallık içerisinde... Ama haber devam ediyor. Bitezec gibide görülmüyor.

Daha fazla oyalanamayacağım artık. Parayı ödeyip haberin tamamını dahi izleyemeden bakkaldan çıkıyorum. İçimde ukte olarak kalıyor izleyememiş olarak kalmak. Ve içimde ukteyle eve varıyorum.

OF-OFF... Yoldaşlarımız kahramanca çatışıyor ve biz bunu TV'den haber olarak dahi izleyemiyoruz. Birakalım TV'den izlemeyi, dinlemek için radyamuz bile yok. Hadi siz söyleyin. Nasıl ukte kalmasın insanın içinde.

Evin kapısından içeriye giriyorum ve izleyebil-

diğim kadarıyla haberi arkadaşına aktarıyorum. Büyük bir operasyonun olduğu kesin. O anlaşılıyor ama nedir, ne değildir bilmiyoruz.

Evet bizimkiler, oda kesin. Ancak bizimkiler böyle çatışır.

O bayrak ta bizim.

Sloganları haykıranlarda bizimkiler.

Ama kim, kimler?...

Bir yanda merak, bir yanda öfke... Kabına sığmaz olan yürek.

Ertesi gün gazetelerden okuyabiliyorum ancak.

Komutanımızla görüştüğümüzde "bir şeyler yapalım" diyoruz. Üst sorumluya söylüyor. Ama bize ferahletmiyor.

Aynı gün başlıyor misilleme eylemleri.

Ve biz yine dayatıyoruz kendimizi.

"Bir şeyler yapalım". İlerleyen günlerde devam ediyor misilleme eylemleri.

Bizimse elimiz bağrümüzde kalıyor. Dayatmalarımızda kar etmiyor. Birde izin koparmamış olmanın ukdesi kalıyor içimizde"

Böyle diyordu Ümit. 16-17 Nisan direnişini silahlı bir savaşçı olarak eylem yapamadan karşılamak büyük acı verir, onun deyimiyle insanın içinde ukte olarak kalır... Fakat yol uzun, yol zorludur. Aşılacak dağlar, geçilecek geçitler, ulaşılabilecek menziller vardır. Bilir bunu Ümit, bilir ve bekler sabırla... Günü gelir halkın adaletini uygular, günü gelir gültüşlerini paylaştığı, yoldaşlarının cansız bedenleri gültüşünün dudagında yarım kalmasına sebep olur. Savaşçıdır... Kan-ölüm, acı, intikam, ihanet, korkaklık, cesar-

ret herşey iç içedir bu yaşamda. Ve ancak korkuyu ka-
fesinde yenerler. bu zorlu yaşamdan başları dik, alın-
ları asık çıkarlar.... Ölümler, işkenceler, kaybetmeler
kafilesinde korkuyu yenerlerde, korkaklığı değil cesare-
ti, ihaneti değil kahramanlığı, gözyaşını değil intikamı
beraberce getirir...

Evet zorlu günlerdir. Düşman kuşatmakta, öz-
zellikle şehirlerde süren imha operasyonlarıyla, ha-
reketimizi yok etmeye çalışmaktadır. Bunun yetme-
diği yerde ise darbecilik yok etmenin hesabını yap-
makta. Önderliğimizi etkisiz kılıp, hareketle bağlarını
zayıflatırsa sonuç alabileceklerini düşünmektedirler. Bu
yüzden. Önderimizi tartışmakta, yalan ve demagojiye
dayalı propaganda kesintisiz sürmektedir.

Ümit ilk andan itibaren darbeciliği mahkum
aden, Önderlikten yana tavır koyanlardan biridir. Görev-
lerine kesintisiz, yine aynı şekilde devam etmekte-
dir. Ancak gençlik örgütlenmesine bağlı silahlı Ekipler,
yani bir düzenlemeye tabi tutulmuş, silahlı Devrimci Bir-
likler olarak düzenlenmişti. Ümit bu birliklerden birinin
savaşçısıdır artık.

Diğer anısında işte bu günlere aittir.

Hakkı Karahan, Ümit Günger'de ayrı bir yere
sahiptir. Hakkı ile Kızıltoprak eylemine gitmeden ön-
ce beraberdiler. Bu güne kadar hiç anlatmamıştır
bu anısını Ümit, ama Ölüm Orucunda olduğundan da-
layı kendiyse birlikte onların mezarına gitmesini iste-
mediğinden yazmama "inadını" kırar ve Nait-İbo der-
gisi için "Alacağın Olsun Kızıltoprak" yazısını kale-
me alır. Sözü yine Ümit Günger yoldaşımıza bırakı-
yoruz, yani SDB'li Yılmaz'a....

"Kaç zamandır birlikteydiler. Neredeyse bir yıldır birlikte arşınlamışlardır İstanbul sokaklarını. O bölge senin, bu bölge benim koşturup durmuşlardı.

Üniversite yıllarındayken de tanırlardı birbirlerini. Ama okudukları okullar farklı bölgelerde olduğu için çok fazla birbirlerini görüp, sohbet etme imkanları almamıştı. En çok ta gençliğin intibak bürosunda karşılaşırıldardı. Tanışıklıkları yüzeyseldi. Sohbet ettiklerinde olurdu ama hepsi okuyor. Üç beş ayaküstü yapılan sohbetlerde insan nedeni tanıyabilir ki birbirini... Birde o zamanların taylunu hesaba katınca... Bu tanışıklığın nedeni yüzeysel olabileceğini tahmin etmek hiçde zor olmasa gerek.

Yüzeyselde olsa Hakkı'ya dair izlenimleri almıştı yine de. En belirgin yanı, gözlerinin içinin sürekli güüyor oluşuydu. Birde konuşurken ki içtenliği, coşkunluğu....

Gençliğin YÖK'e karşı gerçekleştirdiği ilk 6 Kasım Boykotundaki Avcılar Kampüsü'nün başarısını iyi hatırlıyordu. Bizzet için başında olanlardan biride Hakkı'ydı. Avcılar Kampüsü o dönem Hakkı ile daha bir canlanmış, daha bir kitle sellesmişti. Öyleki diğer üniversitelerdeki arkadaşları bile Avcılar'daki bu gelişime gıpta ile bakar almışlardı.

12 Temmuz operasyonu yaşandıktan bir süre sonra Yılmaz'da okulundan ayrılmış gençliğin yeraltı örgütlenmesinde faaliyetlerini sürdürmeye başlamıştı.

Kimin nerede, ne zaman karşılaşacağı belli mi? Hakkı'yla da tesadüfen bir kaç kez atabüste

sokakta karşılaşmışlardı. Bir birlerine selam dahi veremedikten sonra karşılaşmış olsan neki? Belki barsılıklı bir tebessüm, belki de bakışlarla söylenen kısa bir merhaba. Hepsi bu... O günlerde nereden akillarına gelirdi ki bir gün yollarının çakırıp birlikte yol katacakları. Elbette hiç ihtimal veremeycekleri birşey de değildi bu. Ne de olsa "İstanbul küçük bir yer"di. Ama öyle üzerinde çaktırdışündükleri bir ihtimal değildi.

Aylar geçmişti aradan. Geçen zaman yine karşılaştırmıştı onları. Bu kezki karşılaşmaları bir geceden semtinin çamurlu sokaklarından birinde olmuştu. Artık birlikte koşturacaklardı. Sokaklarda buluşup - buluşup sohbetler edecek, işlerini sokaklarda halledeceklerdi. "Bu kente yılmakla götürür zaman..." dizelelerindeki gibi karanlık, kör-sağır, dilsiz sokaklardan kalabalıklara dalıp-dalıp çıkacaklardı. Bir daha da hiç ayrılmayacaklardı.

Son dönemlerde Hakkı evisiz kalınca Yılmaz'ın daha önce ucuz fiyata kiralayıp kaldığı tek odalı gece konusuna yerleşmiş, birlikte kalmaya başlamışlardı. 30 Mart, 17 Nisan günleri de yaklaşıyordu. Koşturmaları daha bir hızlandı.

Ve işte birlikte oldukları o son gün gelip çatmıştı.

Sabahtı... Gecedan kalma heyecanla açmışlardı gözlerini Nisan'ın ilk ışıklarına. Nisanın bu ilk gününde içmişlerdi çaylarını son kez. Bir birlerine söyleyecekleri son cümleleri söylemiş, son sohbetlerini yapmışlardı.

Vakit erişmişti. Akşam den hazırlanıp son

kontrallerini yaptıkları "Adalet Terazileri"ne baktılar son kez. Teraziler bugün bir kez daha halktan yana çalışacak, halk için adalet dağıtacaktır. Belli gülle denetlenmemiştir sapları ama yürekleri ısıtması caklıktaydı.

Kuraldı... İse gitmeden önce ceplerde ne var ne yok boşaltılır, giderken üzere sadece kimlik alınır. Hakkı'da ceplerini boşaltmaya başlamıştı. Çıkardıklarını camın önündeki setin üzerine koyuyordu. Cüzdanından çıkardığı Bankamatik kartını ise Yılmaz'a uzatıp "al bu sende kalsın" demişti. Hakkı'nın bu davranışı karşısında çok fazla düşünmeyip gayri ihtiyari pencerenin önündeki seti göstererek "kay kalsın orada" demişti. Hakkı'nın "al bu sende kalsın" deyişine de pek anlam verememiştir. Hatta bir an için "allah allah, niye bana veriyor ki?" diye de geçirmişti. İçinden. Hakkı ise ısrar edip "Al, sende kalsın. Bir aksilik olursa malat ya'da bizimkilerden para ister çekersin. Lazım olur" diyordu.

Yılmaz uzanıp Hakkı'nın elindeki kartı aldığı anda hemen cebine koyamadı. Bir eline baktı karta, bir Hakkı'ya... O bir kaç saniyelik süre içerisinde neler geçmemişti aklından. Gidip de dönmek, bir daha görüşmemek vardı. O kısacık zaman dilim içerisinde yoldaş sevgisinin, bağlılığın, sıcaklığın anıya gününü yaşamıştı.

Hakkı hazirliklerini tamamlayınca sarılıp kucaklaşmışlar ve o şekilde kapıdan uğurlamıştı. Henüz kapıdan çıkmadan "dikkatli olun" demekten kendini alamamıştı Yılmaz... Bilirdi oda, risklidir. Kızıltoprak. Elbetteki her işin bir riski vardı, ama bu kez,

herhangi bir aksilik çıkma ihtimalinin daha yüksek olduğunu hissediyordu. İçine doğmuştu sanki ve bunun acısı vardı yüreğinde. Hakkinin kendisine bankamatik kartını uzatırken "Al bu sende kalsın" deyişindeki ısrarından da benzer şeyleri hissettiklerini düşünmüştü. Hakkı ise kendine güvenli bir şekilde gülerek "merak etme başarırız" deyip çıkmıştı kapıdan.

O gün Yılmaz biraz daha geç çıktı evden. Hakkı'lar işlerini bitirdikten sonra öğlen saatlerinde sokakta buluşacaktı onlarla.

Otobüs durağına çıkıp ilk gelen belediye otobüsüne atladı. Kontrol çekmek için farklı bölgelere gitti; sokaklarda gezip dolaştı. Gözüne çarpan herhangi bir alışkanlıksızlık yoktu. Saatte öğlene yaklaşmak üzereydi.

Buluşma yapacakları sokağın olduğu bölgeye vardığında hem randevu saatine dek zaman geçirmek, hemde öğlen yemeği yemek için, ucuz olduğunu önceden bildiği esnaf lokantalarından birine girdi. Öğlen yemeklerinin vaz geçitmezi olan bir kuru-az pilav ısmarladı. kendisine. Kuru ve pilav onlar için ideal öğlen yemeğiydi. Esnaf lokantalarına az sektirmemişlerdi. Eğer birde iki üç kişi birlikte gitmişlerse birer tabak kuruyla ağzına kadar dolu sepetteki ekmeğin tozunatırırlardı. Kimi zaman sepettekiler yatmaz, parçası tekrardan ekmeğe getirmek zorunda kalırdı.

Henüz vakit vardı. Mümkün olduğu kadar yavaş yavaş yiyordu lokmalarını. Bir yandan da TV'deki programı bakıyordu. Bir arada yarıda kesildi ve anı gelişmeler olduğunda ekrana

TEKİRDAĞ
Nispetiye Mahallesi
Memur Okulu
GÖRÜLDÜ

gelen o bildik "Son Dakika" spotlarından biri yerleşiverdi ekrana. "Son Dakika" ... insanı rahatsız eden görüntüleri bir müzik eşliğinde ekrandan kaybolan spotun ardından spiker belirdi.

Ne haberi verecekti acaba?... Kendisi demerak etmişti. Gerçi az-cok tahmin etmiyordu değil di hani. Tahmin ediyor olsa da oda sonucun ne olduğuna dair merak içinde kalmıştı.

"Son dakika" spotuyla haber spikerinin yer değiştirmesi arasında geçen o kısacık süre içerisinde de bir sürü soru gelip geçmişti aklından. Evet sonuç ne olmuştu?...

Yılmaz spikerin vereceği habere dikkat kesilmiş, bir yandan da doğallığını bozmamak için tabağında kalan son takmalarını atıştırıyordu.

Spiker haberi vermeye başlamıştı. Kızıltoprak'tan bahsediyordu spiker... "Kızıltoprak'ta bir banka önünde nöbet tutan ekip atasuna teröristlerin saldırması sonucu çıkan çatışmada..." diyordu. Ölenler ve yaralananlardan bahsediyordu. "Terörist"lerden de ölü yaralı ele geçirilenler olduğunu söylüyordu.

Tabağına daldirdiği kaşık spikerin son söyledikleriyle öylece kaldı elinde. Sirtından kaynar sular döküldü, yutkunamadı. Boğazı düğüm lenmişti sanki.

Fırtınalar kopuyordu Yılmaz'ın yüreğinde. Hayır! Hayır, hayır, hayır!... diyordu yüreğinin sesi. "Hayır" diyen haykırıışlardan oluşmuş bir anaforun içindeydi sanki. Kabullenmek - inanmak istemiyordu spikerin söylediklerine. Nasıl kabullen sindi. Daha bu sabah birlikteydiler. Bir birlerine sarılıp kucaklaşmışlardı. İlk buluşma günleri geldi aklına. Gecaktandı

semtinin o çamurlu sokağı... Işıldayan gözleri ve yüzündeki tebessümle sokağın ortasında kendisini bekleyen Hakkı'nın o hali... Birlikte faaliyet sürdürmek için ilk buluşma yaptıkları sokak, o an capcanlı gözlerinin önündeydi işte. O günden bu güne aradan aylar geçmişti. Hakkı yine sokağın ortasına geçmiş böylece kendisini bekliyordu.

Büyük bir ağırlık çökmüştü omuzlarına sanki. Omuzlarındaki o ağırlıkla oturduğu sandalyeden kalktı. Garsona hesabı ödeyip caddeye çıktı, saatine baktı. Henüz erkendi. Zaman geçmek bilmiyordu. Buluşma saatini beklemek için yakınlardaki bir kahveye girdi. Çayını yudumlarken isteksizce gazetelere göz attı, sonra televizyon ekranına döndü. Öğlen ana haber büttenlerine az bir zaman kalmıştı. Kahveninki farklı bir kanaldaydı, acaba bu kanal nasıl verecekti haberi? Belki az önce izlediği kanal, haberi yanlış vermişti. Olayın sıcaklığıyla yanlış haber vermiş olamazlarmı? Belki yoldaşlarından kurtulan olmuştu.

Ama hayır değişen birşey olmamıştı. Yine ölenler, yaralananlardan bahsediyordu spiker. Polislerin haricinde "Teröristlerin üçünün öldürüldüğünü, birininse yaralı olarak ele geçirildiğini" söylüyordu.

Umudu kalmamıştı artık... Ne olursa olsun yinede gidecekti buluşma sokağına. Kendisi de çakıyı biliyordu ki Hakkı gelmeyecek, O'nu sokakta göremeyecekti. Kabullenmek istemiyordu. Hakkı'nın randevu sokağına yine geleceğine ısrarla kendini ikna etmeye çalışıyordu. Anlatması dahi güç, parip bir duygu yumağı kaplamıştı benliğini. Gelmeyeceğini bile

bile sevdiğiniz birisini beklemek... Ömrünüzün en güzel günlerini birlikte geçirdiğiniz, ölümüne birbirinize güvendiğiniz birini... Komutanınızı beklemek... Nasıl bir duygudur? Hemde boş bir sokağı bir baştan bir başa yürürken beklemek... Adımlarınız ilerliyor dur farkında değilsinizdir. Ama neyi beklediğinizin farkındasınızdır... umut ve umutsuzluk bir arada beklemek.

Belki bir umut diyerek çıktı kahveden. Buluşacakları sokak az ötedeydi, tamanda dolmak üzereydi. İçindeki karmaşık duygularla ilerlemeye başladı. Ya gelir se?

Sokağın başına geldiğinde onu bekleyen bom boş sokaktı. Adımları daha bir ağırlaşmıştı. Gözleri kararmış, tüm duyguları yüreğindeki bir anaforun içinde çalkalanmaktaydı sanki. "Gel be Heikki, gel hadi! Çık gel artık, gel". Yüreğindeki "hayır" haykırılarından oluşan bu anafor daha bir şiddetleniyordu. O ana dek hiç yaşamamıştı böylesini, kelimelere dökmeye, tarihi yapmaya kalksa yapamazdı. Sözlerin gücü nasıl yetsin ki, yaşayan bilirdi ancak.

İçindeki anaforla ağır ağır adımlarla yürüyordu sokakta. Biraz ilerliyor, dönüp arkasına bakıyor, biraz daha yürüyor tekrar bakıyordu. Sokağın ortasına geldiğinde iyice durulamıştı.

Dalıp gitmişti. Gecekondu evlerinin çatılarından uzaklara baktı. Göz alabileceğine uzaklara... Toprakla gökyüzünün kesiştiği ufuk çizgisine baktı. Yoksa yüreğine düşen korun alevimiydi gözlerinde yansıyan bu kızılık.

Bunun ayırımına kendisinde varabilmiş değildi. Ama şunu çok iyi biliyordu ki o gün Kızıltoprak daha bir kızillaşmıştı. Ve biliyordu ki, her karış toprak uğruna düşenlerin kanlarıyla kızillaşırdı... Kızillaşan topraksa bereketlenirdi...

Ayağıyla başluğa doğru bir tekme savurup yürüyüşüne devam etti. Bir gün bu topraklara kendisinden de bir parça kızillik katacağını bilmenin huzuru vardı içinde. Gurur ve bir parça da komutanından ayrı düşmenin hüznüyle "Alacağın olsun Kızıltoprak" dedi "Alacağın olsun"

Evet onu dindik ayakta tutan güç "Bir gün bu topraklara kendisinden de bir parça kızillik katacağını bilmenin huzuru" dur. Kanının son damlasına kadar devrim için savaşma kararlılığı, iktidar hirsidir. Kaç kez yaşadı bu acıları, kaç kez yüreği acıyla dağıldı?... Komutanları, yoldaşları şehit düşerken o kaç defa başluğa tekme savurup intikam yeminleri etti. Komutanı Hakkı Karahan'la Darbecilik sürecinde birçok eylemin içinde yer aldı. Hareketin darbecilik sürecini aşmasında canla başla koşturdu Ümit. "Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz için" di...

- Özgürlük de Bu Değil mi Zaten -

En son süreçte İbrahim Yalçın'ın komutasındaki birliklerde görev alır Ümit. Yıllar ondaki sorumlulukları da artırmıştır. İbrahim Yalçın'ın bir ihanet sonucu şehit düşüşü operasyon sonrasında gözaltına alınır. Ve 23 Nisan 1993 tarihinde tutuklanarak Sağmalcılar Hapishanesine konulur. O artık bir özgür Tutsaktır.

Şubede tüm ağır işkencelere rağmen ifade ver-

leri drlp hesapları sorulup, koçzlarımız artı-
lardan arındılıyor evvela!.. Ardından hummalı bir
faaliyet başlıyor ki hiç sormayın... Bende bu faa-
liyetin içinde buluyorum kendimi... Ortalığı delik
deşik edecek, Tüneller açacak, özgürlüğe koşacağıza
"Dört ayak üstüne düşmüşüz" sanki, "mapusluk" ya-
şamadan mapusu tert-i diyar eyleyeceğiz... Oh neka-

Ve başlıyoruz adı özgürlük olan çocuğumuzu
bytmeye...»

Ne varki tünel düşman tarafından fark edir-
ilir. Ümit bunu "zene-bezene büyüttüğümüz çocu-
ğumuzu düşman katletti" diye ifade eder. Ama yeni
çocuklar büyümeye devam edecektir. Çünkü zgr-
lk bir Devrimci-sol tutkusudur.

İkinci firar girişimi de bu kez "dost" bilinen
oportünizm tarafından baltalanmıştır. Oysaki bu kez
kesin gözüyle bakılmaktadır... Yılmak yoktur... çn-
c firar girişimi de ring aracından kaşarak olacaktı.
Bir mahkeme günü ringin arka bölümünden çıkar-
arak atlarlar... Nerde indiklerini bilmezler. Koşmaya
başlar mit. Onları gören kamyoncu kornaya basarak
şoförü uyarmak istemiştir. Ümit koşar ama ardın-
da bir polis sürüsü onu kovalamaktadır... İndiği Jatan
Caddesi İstanbul Emniyet Müdürlüğü yakınıdır. Şarışt
yaver gitmemiştir. Yakalanarak hapishaneye perişe-
tirilir.

zgrlk tutkusu biter mi? Bitmez elbette. -
lm Orucundaki günlerde mit Gnger özgürlüğe olan
zlemini ş duygularla ifade eder;

"Artık bu kez kesin gidiyorum. F Tiplerinde ol-
mamızda kar etmez, ne taş duvarlar, ne demir kapı-

lar, ne kör pencereler...

Ne zorla müdahaleler, ne de serumlar hiçbir
kar etmeye cel. Gözlerinin önünde, hemde göstere
göstere çekip gideceğim Karadeniz dağlarına,
memleket topraklarına...

Özgürlük güçlüklerine eklenen bir eziyetle ben
olacağım. Ve dilimde sarüvenicilerin türküsü ve sız'ler.

Var mı bundan ötesi?

Özgürlük de bu dağıl mı zaten?

Özgürlük eylemleri ard arda başa çıkmış ol-
sada yaşam devam etmekte, görev ve sorumluluklar
onu beklemektedir. Öncelikle bu dönemde hapishane
da "özel" görevler alır. Aldığı özel görevlerden dolayı
ağırlıklı genel kitleden uzak bir yaşantı sürdürür. Ama
her fırsat bulduğunda yine kitlenin içindedir. Nezeli
açık sözlülüğü ve saflığıyla birçok yoldaşımızla güçlü
sevgi bağları oluşturur. Yine silah, patlayıcı vb... ile
ilgili kurulmuş bir komitede yoğunlaşarak, askeribil-
gisini derinleştirir. Ardından da bu birikimini tahliye o-
lacak arkadaşlardan oluşan eğitim gruplarında paylaşı-
rak, yoldaşlarımızın dışarıya hazırlanmasında görev alır.

35'li yılların sonudur. Bayrampaşa Hapishane kit-
lemizin oldukça çoğaldığı, hapishane'nin 'dar' geldiği gün-
lerdir. 35 yılı sonundaki genel direnişin bir kazanımı ola-
rak, Ümraniye Hapishanesine eski tutsakların gitmesi
kabul edilir.

Ümraniye Hapishanesine ilk giden grup içerisinden
da yer alır. 13 Aralık'ta katliam saldırısında yoldaşlar-
ıyla beraber çatışır, 4 Ocak'ta Necit'in "saldırıyanlar
yoldaşlar" diyerek özgürleştirdiği Ümraniye'nin deyiş-
met yüzüdür Ümit... O günleri Ümit'den dinleyelim;

"Her Anı Eylem Olan 63 Gün"

«'86'da süreç bizim açımızdan hızlı başladı.'96 yılbaşının hemen ardından 4 Ocak katliamı, paşi sıra '96 1 Mayıs saldırı. Mayıs genelgeleri ile üstünde düşman rengini belli etmişti.

2000'deki gibi bir hazırlık yapma şansımız bu yanıyla olmadı. Üçün üzüdüye hazırlık olmadı. Sol'la (cezaevleri Merkezi Kordinasyonu kararlı birlikte SAG olarak başladık. Ö.Ö'na evrılması direniş içinde çekilendir. Kitle olarak tartıştık, yani politikamız belliydi; Ötüm Orucu. Ancak kitlemiz S.A.G süreci ile hazır oldu.

Ne direnişçiler, ne de kitlemiz açısından üçün sürerli bir hazırlık tartışma olmadı süreçte.

(....)

'84'e ilişkin daha ayrıntılı okuma-öğrenme girişimleri, çabaları oluştı. O dönemde başucu kitabımız "Direniş Ölüm ve Yaşam". İrlandalı Yurtseverlerden (IRA) B. Sands'ların Ö.Ö direnişi anlatımı vardı ki '84'te de B. Sands'ların deneyimlerinden faydalandığımızı gördük.

Astolarak "Direniş-ölüm-Yaşam" dı bizim açımızda

13 Aralık, 4 Ocak, Mayıs Genelgeleri ve Eskişehir Hücre Tipi Hapishanesinin açılmasıyla beraber Ölüm Orucuna evrilen süreçte Ümit Günler'de t. Ölüm Orucu Ekibi içerisinde yer alarak kızıl bandını kuşandı. Günler ilerliyordu... İstanbul başta olmak üzere Anadolu eylem ateşleriyle yanıyordu. Açlık gelip direnişçilerin başucunda bağdaş kurmuş oturuyordu... "ölüm kaçacak delik arıyordu."

'96 Ölüm Orucu direnişinin görkemi bugün bile dillerden düşmemektedir. Zaferi Ümit Günler yoldaşımızın kendi kaleminden dinlemek daha anlamlı olacaktır.

tır. Şimdi '86 Ölüm Orucu zaferi yıldönümünde Ümit Günger ile yapılan röportajdan bölümler aktaracağız.

« (...) »

'86 Ölüm Orucu sürecinde sevdiğilerimiz, heyecanlarımız gibi acı ve öfke duyduğum şeylerde olmuştur elbette. Mesela yaşanan ihanetler. Bir yandan peş peşe şehit yoldaşlarımızın haberlerini alıyoruz. Yoldaşım dediğin insanların can derdine düşüp zavallı bir şekilde bir tas çorbaya karşılık yaşanan tüm güzellikleri ayağının tersiyle bir kenara ittiğini öğreniyorsunuz.

Yine analarımızın yaşlı bedenlerini bizlere siper edip, fedakarece kostururken sokaklarda alanlarda saçlarından tutularak polis tarafından pervasızca yerlerde sürüklenmeleri. TV ekranlarından izlediğimiz aman zararlar unutulacak gibi değil. ve tüm bu yaşananların üstüne Şarket KARAN'ın ekranlarda boy gösterip, 60 milyonun gözlerinin içine baka baka, hiç utanmadan sıkılmadan ve pişkince peşpeşe yalanlar sıralamasını hiç unutmam. Elinde bir mendil, bir yandan pis-pis sırtıp, aklınca dalga geçmeye çalışarak meclis kürsüsünden yaptığı yalanlarla bezeli bir meclis konuşması vardı. O konuşmasını izlerken savurduğum küfürlerin haddi-hesabı yoktur belki de.

Yav hangi birini sayayım, saymakla bitmez. Sol'la ilgili bir örnek verayım; Aygün Uğur Ölüm Orucu Direnişimimizin ilk şehidi olmuştu. Aygün Şehit düşmeden kısa bir süre önce durumu ağırlaşınca ziyaretine gitmiştik, karşılaştığımız manzara resmen içler acısıydı. Bir yanda görkemli direnişimiz ve mütevazı bir şekilde ölümüne direnişi sürdüren Aygün,

bir yanda o koşuşun hali,... Ortalık darmadağın, hiç bir özen gösterilmemiş. Bulunduğu koşuş tam bir perişan görünüme içerisinde. Var olan manzaranın direnişin miş yanıyla uzaktan yakından bir alakası yok. İnsan hem üzülüyor, hemde bu duruma öfke duyuyor. Neyseki bizde birkaç arkadaş daha sonra jüdüp yardım ettide onların o koşuşuna da çeki düzen verilmiş oldu.

Yine Aygün'ün miltada yapılan cenaze töreninde tanık olduğumuz bir olay; miltada cenaze törenine bizde katılmıştık. Osman AKGÜN'ün durumu da iyice ağırlaşmaya başlamıştı. Yürüyemediği için onuda arkadaşları törene sedye ile getirmişlerdi. Osman ohalde özelliikle Aygün'ün cenaze törenine katılmak istemiş ki bu gayet doğal zaten. Doğal olmayan şey; tören bitti yavaş yavaş dağılıyoruz, arkadaşlarıda Osman'ı sedye ile koşuşuna götürüyorlar, yine aynı özensizlik. Birda baktım Osman'ı küt diye yare düşürdüler. Artık bunun adına özensizlik mi denir dikkatsizlik mi? Vada daha başka birşey mi denir bilemiyorum ama yaşanan duruma acayip öfkelenmiştim. İnsanın insaf diyesi geliyor. "El insaf" dikkatsizliğin - özensizliğin bu kadari da fazla diyorsunuz içinizden.

Daha sıralaya yım mı?... Ü Demam aki "en" li ayrimlar yapmak biraz zor. "En" sevindiren ve heyecantlan diran olaya örnek verebilirim ama

Gazi mahallesinde barikat kurma aylemi... Direnişin ilerleyen günleriydi. Tv haberi Gazi mahallesinde Ötüm Orucu direnişindekilerde destek olmak amacıyla Gazi mahallesinde insanların cemeli önünde toplanıp barikat kurdukları haberini geçmeye başlamışlardı...

Tabii bizde gelişmeleri izleyebilmek, haberi ka-

çırma mak için haber saatlerinde ekran başından ayrılmıyoruz. Bizde merak içindeyiz tabii. "Acaba bu kez ne olacak?" Bir yıl önce yaşanan çiraniş ve katliam görüntüleri hala belleklerimizdeki tazeliğini korur vaziyette.

Gazi mahallesinde tekrardan böyle bir eylemin gerçekleştiriliyor olması ve bu kez ö:0'na destek alma amacıyla gerçekleştiriliyor olması o günlerde resmen coşturmuştu beni.

Hiş yaşadınız mı bilmeyorum. Hani kimi zaman çok sevindirici bir olay yaşanmıştır sizin için ve coşar-heyecanlanır kabına sığmaz olursunuz. Hani birde bazen böylesi anlarda kendinizi bir kuş kadar hafiflemiş hissedersiniz. Hatta -hatta bir tüy diyelim, Bir tüy kadar hafiflemişsinizdir. Yürürken bile sanki rüzgar çikse uçacaksınızdır ☺

İşte o günlerde böylesi bir duygu yaşamıştım ben de.

Bu hafifliğim hareketlerimdeki canlılığa bile yansıdığını hissedebiliyordum. Sanırım barikat direnişinin ikinci günüydü, yatağımdan kalkıp tuvalete gidiyorum. Ama nasıl rüzgar gibi... En azından ben kendim öyle hissediyordum. Kendimi gayet canlı ve dinç hissediyordum. Tuvalete yürürken ki o kısa zaman dilimi içersinde bir yandanda içimden bu denli hızlı hareket edebiliyor olmama kendimde şaşırıp: "alla alla bu ne canlılık böyle" diye jecirmiştim (düşünmüşüm)

İlginc bir tesadüf, o şekilde hızlı yürüdüğümü gören bir arkadaşta o an içinden benzer şeyler düşünüp şaşıracağını söylemişti, tuvaletten periyeye döndüğümde yaptığımız kısa sohbetle. Bende benter şeyler

düşündüğümü söyleyince tabii o da şaşırmişti.

(....)

'86'da Ümraniye'de olan arkadaşlar hatırlar. Sanırım benim vücudun anatomisinde bir gariplik var. '96 Ö.Ö düzenişimizde son güne dek ayaktaydım, ortaklıkta gezinip duruyordum. Hatta zafer günü alt katta TV'nin karşısına geçip keyifle haberleri izlemiştim.

Elbetteki düşmanın dizçöküşünü, o güne dek tehditler savurup, asip kesmelerinin üzerine bütün tükürüklerini yalayıp yutmasını kendi ağızlarından dinlemek bizler için ayrı zevkti. Ama yaşanan bu coşku, buruk bir coşku oluyor. Bir yanda zaferimizi ilan edip tüm dünyaya duyurmanın, yoldaşlarımız ve halkımıza büyük bir zafer armağan etmiş olmanın kelimelerle anlatılamayacak coşkunu yaşarken bir yandan da birlikte yola çıktığımız yoldaşlarımızdan ölüm süzülüşüne uğurladıklarımızın bu anı görememiş olmalarının sizde yarattığı hüznün ve burukluk, "keşke boranlarımız da bu anı görselerdi. Zafer coşkusuyla birlikte yaşayabilseydik..." diyorsunuz. Ama buda savaşın bir parçası. Hiç bir büyük zaferin bedelsiz kazanılamayacağını da biliyorsunuz ve o an birçok duyguyu bir arada yaşıyorsunuz. Herşey işi işe yaşıyor yani.

Örneğin en basitinden; o akşam TV haberlerinden zaferimizin düşman tarafından kabul edilmesini direnişçilerden sadece ben izleyebilmişim. Direnişimizin ilerleyen günlerinde bizim ortaklarında durumu ağırlaşmaya başladığı için yataklarındaydılar. Aynı mekanda olmamıza rağmen Zaferimizle ilgili TV haberlerini yan yana oturup birlikte izleyememiştik. Oysa böyle anlarda söz konusu TV haberleri dahi olsa oturup hep birlik-

te izlemeyi kim istemez ki. Hele de zaferin yaratilmasinda sizinde bir katkiniz olmus sa. Boylasi onlarda ortaklarinizla birlikte saluyup-yasamak sizin icinde ha bir onemlidir. Ve o an ortaklarinizin da salumasini istersiniz.»

Tüm duyguları böyle iç içe yaşadı Ümit. Ne abarttı duygularını, ne bir apolet olarak algıladı. Yalın ve sadeydi duyguları. Görev adamıydı Ümit.. Nerede O'na ihtiyaç varsa oradaydı. '96'da direnişçi, zafer sonrası Ümraniye Hapishanesine yeni tutukluların getirilmesiyle beraber "hukukçuluk" görevini üstlenir. «'96'da Hukuk işleriyle uğraşmaya başladım. Ümraniye Hapishanesinde Ö.Ö bitti Hukukçu olduk. Ama "H" sinden bile anlamam. Sorumlu arkadaşlarımızla sohbet ediyoruz bir gün "Hukuk işleriyle sen uğraşacaksın" dedi. Damdan düşer gibi oldu... Ben ne anladım...

Orasıda tutuk evi arkadaşlarda kafayı takmıştı. Genelde hukukçularında yapacağı pek birşey yok. DEM'lerin vereceği kararlar belli. Hukukçuları sıkıştırmasın, kafalarını meşgul etmesinler "çıkarmıyım?", "şöyle olmu mu?" demek yerine, önemli olan dışarıya hazırlanmak. Derken 98 yılı ortalarında Ümraniye Hapishanesi Parti-Cephe temsilciliği görevini üstlenir. Ümit...

- 96'cılar Arasında Kızıl Bandı İlk O Kuzandı -

Ümraniye hapishanesine yeni tutukluların getirilmesiyle beraber hem sayı artmaktadır, hem de görevler çoğalmaktadır. Bu tutukluların arasında yaşlı insanlarda vardır, gençlerde, aile ilişkisi olanlarda vardır, birlik savaşçısı olanlarda. Yıllarını köyde geçirenlerde vardır, hiç köyünü bilmeyenlerde. Asabi olanlarında vardır, çok uysal olanlarında. Bu denti çeşit-

li insanların olduğu bir ortamda Ümit Günger'i istisnasız her kişi aynı derecede sever, aynı derecede saygı gösterir. Bunu başarmak, helede böyle bir yerde kolay değildir.

Çok farklı özellikler taşıyan, çok farklı kültürlerin şekillendiği insanlarımız içinde Ümit Günger bunu başarmıştır. Bütün kitlemizin sevgisi her daim ümitlidir. Elbetteki bu sevginin temelinde yaşamı, yaşamına yön veren davranıcı özellikleridir.

Onun kişiliği tanınmadan, bu sevgisinin büyüklüğü anlaşılabilir.

Ümit düzenin bir parçası içinde, özelliklerde hiçbir küçük burjuvazinin kurnazlık üzerine şekillenen çarpıklıklarından hiç etkilenmeden, saf kalmayı başarmış alanlardandır.

Anadolu insanının davranışlarındaki hesapsızlık, yalınlık ve doğallık Ümit'in doğal özellikleridir. O gerek insanlara, gerekse de olgulara yaklaşımında bu özelliğini hiç yitirmeden korumayı başarmıştır. Bazen genel bir tartışma ortamında, bazen de bire bir sohbette bu özelliği hep önünüze çıkar. Sizde onun gibi olma zorunluluğu hissedersiniz. Davranışlarındaki, düşüncelerindeki hesapsız boyuttaki bu açıklık, doğallık ve yalınlık, özü-sözü bir olması çevresinde başlı başına bir güven duygusu, sevgi halkası yaratır, bağlanılır olur.

Açık sözlüdür Ümit. Lafı dolandırmadan, amaç karşı tarafında gerçekliğini göz ardı etmeden, onun anlayacağı dilden mutlaka düşüncesini söyler. Bazen tartışır, damarına basar, bazen se sabırla döne-döne düşüncesini aktarır, itnet etmek, doğruyu göstermek için.

saatlerce tek insanla uğraşır, ki onun yaklaşımı, emeği ve kazanmak için gösterdiği sabır ve ısrar karşısında etkilenmemek mümkün değildir. Özellikle bulunduğu Ümraniye Hapishanesinde birçok yoldaşımız Ümit'in kesintisiz süren toparlayıcı örgütleyici bu özelliğinden etkilenmişlerdir.

Görev adamıdır Ümit. Kendisine verilen görevlerde, teslim edilen konularda sınırsız bir emek harcar. Bilsin, bilmesin mutlaka sorumluluğunu yerine getirmek için her yolu dener. Bu bazen hiç bilmediği hukukçuluk, "diplomasının inceliklerini sevmeyen talde" temsilcilik, bazense seminer verilen bir konu, örgütlenecek yeni bir çalışmadır. "Bilmem", "yapamam" onun kitabından silinip-atılmıştır. Görev vardır, verilmiştir ve yapılacaktır. Bu kadar basit bu kadar doğaldır. Çünkü parti görevmiş, yapacağını söylemiştir. Gerisi taşınması gereken sorumluluktur. Burada özellikle Ümit'in görev ve sorumluluklarını yerine getirirken, bir özelliğinin; ısrarcılığının özellikle altını çizmeliyiz.

Ümit ısrarcıdır. Bu bazen en geri insanlarımızı paşa için yazı yazdırırken, bazen seminer vereceği bir konuda günlerce süren hazırlıkta, bazen salta süren bir tartışmada itna çabasında, bazen kendi kabuğuna çekilmiş, devrimci mücadeleden uzaklaşmış insanları kazanmak için gösterdiği çabada ve sabırda görülürdü. Çünkü kazanmanın, başarmanın yaşamı boyunca sabırla ısrar etmekten geçtiğini öğretmiştir ona. Ki onun bu özelliğini bilen birçok yoldaş, birazda espriyle "aman aman Ümit benden uzak dur!" demesinin birazda nedeni budur. Çünkü bilinir ki Ümit bir kez birşey kestirdin mi, yapılması gereken birşey gördün mü hedefine

ulaşacaktır.

Ümit emekçidir. Bazen haftalar boyunca gecenin gündüzün karıştığı, yoğunluktan birçok işe yetişemediği günler yaşar. 2⁰⁰ - 3⁰⁰'den önce yatamadığı için normal bir uykuya, gönül rahatlığıyla yapacağı bir banyoya, dayadaya okuyacağı bir kitaba hasret kalır. Ama istediği gibi kitap okuyamamanın dışında bir kez sitem etmez. Yine sabah sporunda, temizlikte, yine takımın nöbetinde buluşik yıkamaktadır.

Ümit bizden biridir. Bazen o davudi sesiyle sonrası bir grup yoldaşla masada sohbet edip, cigara tellendirmekte, şen kahkahası duvarları dövmektedir. Bazen güneş altında, terden sırlıklam olmuş halde top kaşturmakta, çalım yemektedir.

İşte böyledir Ümit. Yoldaşlarının gönül bahçesine taht kurmuş, yaşamın ayrılmaz bir yöneticisi, emekçisi, öğrencisi ve neşesi almıştır. Bir gün Özgür Tutsakların Ümraniye Hapishanesi tarihini yazılacaksa, kuşkusuz Ümit bu tarihin içinde başlı başına yer edecektir.

96 ölüm Orucundan sonra Diyarbakır ve Ulucanlar katliamı yaşanmış, Burdur ve Bergama Hapishanelerine saldırılar yaşanmıştır. Ümit bu yıllara hep başepmez direnişçiliğiyle hep en önde karşıladı. Yaşamda olduğu gibi direnişte de en önde, yine örnekti. F Tipi süreciyle beraber ölüm orucu tekrar tartışıldığı günler yaşanmaktadır. Ama '96'cılar değil ölüm Orucuna katılmak A.6 bile yapamayacaklardır. 20 Ekim'de Ölüm Orucu başladıktan sonra yavaş yavaş dışarıdaki muhtalefet pelişmektedir. Ancak devlet sorunu çözmek yerine, katliamları bastırmayı yeğler. 19 Aralık'ta Ümraniye hapishane sinde 83 saatlik bir direniş sergilenerek

tüm hapishanelerde 28 şehit verilerek tutsağlar F Tiplerine atılırlar.

Ümit Günper bu saldırıda direniş boyunca en önde olan, cüretkarlığı ve kararlılığıyla, Kurmaylığıyla öne çıkanlardan biridir. Yaralıdır. Ancak gerek direniş anında gerekse daha sonra düşmanla her karşılaşmasında direnişçiliğiyle düşmanı çileden çıkartandır. Ümit Günper önce Edirne F tipine, ardından da Mart ayında açılan Tekirdağ 1 Nolu F Tipi hapishanesine sevk edilir. Tekirdağ F Tipinde de temsilci Ümit Günper'dir. Geldiği ilk pünden itibaren örgütlülüğü oluşturmak için yoğun çaba sarfedenlerin başında gelir. Uğramadığı tek bir hücre, yazışmadığı tek bir yoldaşı yoktur. Dergi çıkartılması konusunda girişimleri olur. N-1 dergisini kapsamlı bir çalışmayla düzenli bir faaliyete sokan ve bugünlere gelmesinde büyük emeği olandır... Dergilere yazı yazar yine aynı şekilde. Tüm yoğunluğuna rağmen yeni aktiviteler hayata geçirir. Sürekli üretir Ü. Günper. Üretkenliği pratikliği ile tüm hapishaneyi aynı anda harekete geçirebilemektedir. Aynı zamanda direnişin uzaması, ayları devirmesiyle beraber '96'cılara da kızıl bant görünmüştür.

Ümit Günper bandı nasıl kaptı, ondan dinleyelim;

« Nasıl kaptık bu bandı?

"Zor mu oldu kolay mı oldu" dan ziyade ben bu soruya şöyle cevap vereyim. Sizlerde biliyor sunuz henüz 2000 ölüm Orucu direnişimiz başlamadan aylarca önce tüm hapishanelerde olduğu gibi bizlerde ümraniyede sürece ilişkin tartışmaya başlamıştık. Süreç

nasıl gelişir, devletin hücreler politikasındaki ısrarı ve ciddi hazırlıklar içerisinde olması, buna karşın oportünizmin ciddiyet size yaklaşımları, bizim misyonumuz, yapmamız gerekenler... ve daha birçok konuda ayrıntısına varıncaya dek tartışmış, sohbetler etmiştik.

Sonuçta Ölüm Orucu gibi uzun soluklu bir direniş kazanılmazdı ve bizim hazırlıklarımızda eslenilerek bu doğrultuda idi.

Ölüm Orucu tartışmalarıyla birlikte doğal olarak gönüllülük tartışmalarında tüm hararetiyle başkası oldu. Yine bildiğiniz gibi 96 Ölüm Orucu partileri olarak bizler daha bu tartışmaların başında dayatılan şorsan tanınmayanlar arasındaki yerimizi almıştık. Büyük ailemizin merkezi kararı ile bu Ölüm Orucu direnişinde bizim yer almayacağımız söylenmişti. Hatta o süreçte kısa süreli protesto A.G'lere dahi katılmamıza müsaade edilmiyordu. 19 Aralık operasyonu sonrasında yapılan A.G'lerin bir çoğunun dışında kalmıştık. Neyseki en sonra A.G. yapma hakkımızı elde etmiştik.

Artık bizimde önümüz açılmıştı. '96'cılar olarak kendi aramızda yaptığımız mektup muhabbetlerimizde bunun sohbetlerini de yapıyorduk elbet, ki zaten 7. Ekiplerden sonra 96 Ölüm Orucu partilerinden oluşacak özel bir ekibin hazırlıklarına başlanacağı haberini de almıştık. Hatta hatırlanacağı üzere isimler bile açıklanmıştı. 20 Ekim 2001 tarihinde (2000 yılında A.G'ye başladığımız tarihin yıldönümü) yola koyulmaya hazırlanıyorduk.

Benim bitet o zamandan vardı ☺ Sizin anla-

yaçağımıza herhangi bir topil kalan sözcüğü değil.
Parti ne derse o "

Eh burada cepte bilet az doluşmadık sayılır.
Yola çıkışımız ertelenince Kasım 2002'de de cepte
bilet sabırla bekledik »

- Kızıldere'den 2004'e Aleveden Bir Köprü-

30 Kasım 2002 tarihinde "Zehra Kulaksız
9. Ölüm Orucu Ekibi"nde kızılbandı kuşanarak muradı-
na erer Ümit Günper. Ölüm Orucunda olduğu günler-
de de boş durmadı, "Korsan Gamed", "Toplu Bastın
Mektupları", Tüm yoldaşlarımızı kapsayan tartışma
bunlardan bazılarıdır.

İki kez hastahaneye kaçırlır, geri getirilir...
Üçüncü kez kaçırdığında 300'lü günlerindedir. 9. Ö-
lüm Orucunda yer olanlarda ihanetler ve zorla mü-
dahaleler sonucu sakat kalanlarla beraber 2003
Ağustos ayında Ölüm Orucunda sadece ve sadece
Ümit Günper kalmıştır. 107 şehit ve 500'ü aşkın
Gazi'nin ardından bayrak tek başına Ümit Günper
tarafından dalgalandırılmaktaydı.

Fakat 2003'ün Eylül ayı sonlarında Ümit
Günper'in üzerinde durmadığı, önemsemediği, onu ya-
lundan döndürecek, ihanete sürükleyecek zaaf-
rı onu kuşatmıştır.

Sorumlu yoldaşı onu ihanete sürükleyen ne-
denleri şu sözlerle ifade eder; "Karşılaşabileceği
zorlukları bilmesine rağmen bunların aşılması yönün-
de nelere dikkat edilmesi gerektiği üzerine düşü-
nüp tedbir almaması.... Süreci, düşmanın yöntemle-
rini işlevsiz kılmada "bir şey olmaz, başarırım" dü-
şüncesine devretmiş olması kendini zaafa düşüren

etken olmuştur. Özcesi yaşana bilecekleri bilmesine rağmen değerlendirmeye tabii tutup tedbir almamıştır. Zamanın akışına bırakmıştır. ve bu durum zaaf yaratmıştır."

Ekim, Kasım ve Aralık ortasına kadar olan günleri bu durum içerisinde geçirmiştir. Bu günlerde kendini sorgulamıştır. Onda vücdan vardır. Devrimci ahlakı, devrimci gururu vardır.. Onurunu, şerefini satmanın ne demek olduğunu, ihanet içerisinde bir yaşamın ne denli bir "yaşam" olduğunu bilir ümit.

Ölüm Orucu sürecinde "ilk" olarak ihanet baştağından çıkararak kahramanlaşan Gülay KAVAK için Ümit GÜNGER; "DÜŞÜPTE KALKMANIN, KALKIPTA KOŞMANIN, İHANETTEN, TEREDDÜTTEN KURTULUP YENİDEN GÜNEŞE KOŞMANIN ADI; GÜLAY KAVAK" başlıklı bir yazı yazmıştı. Bu yazıda Gülay için;

"Nehirlerin amacı denizlere, akyanuslara varmaktır.

Gölayımız ise zafere....

Tereddüt zayıflığı, farkındaydı zayıflığın, içinde fırtınalar kopuyordu. Yoldaşlarıyla, büyük aile siyle paylaştıklarını... Yaşadığı güçlükleri düşündü, vefayı bafı lılığı düşündü. Ölümüne sevdayı düşündü! Düşündü yoldaşlarına halkına verdiği sözleri.

Düşündü... Ahında kara bir lekeyle yaşamının yaşam olmadığını.

Ve kulak verdi vicdanının sesine. İçinde bir parça vefa, yüreğinde bir parça insanlık taşıyan herkesin yapması gerekeni yaptı.»

Ümit Günger kendi sözlerine sadık kalmanın adıdır. O da "yüreğinde bir parça insanlık taşıyanların

yapması gerekeni yaptı." ve 14 Aralık günü yeniden ölüm Orucuna başladı. Onun deyimiyle Taka yoluna devam ediyordu.

Ölüm Orucuna başlamasıyla beraber yazdıklarında bir acelecilik görülmüyordu. Bir yere yetiştirecekmiş gibi sabırsızlık okunuyordu, mektuplarında. Kendini 30 Mart'a kilitlemişti. Son güne kadar yoldaşlarına, sevdiği şairlerin şiir kitaplarını armağan ediyor, şiir yazıyordu.

"SON ŞİİR"i de vasiyet içerikliydi.

30 Mart günü Kızıldereli'den 2004'e Ölüm Orucu'na ailemizden bir köprü kurdu.

Feda feda... Destan destan yalındandı vücudu...

Gerçek bir kahraman gibi yaşadı ve yaşadığı gibi kahramanca, yığıtçe son noktayı koydu ümit....

30 Mart günü Ölüm sözleşti.

Güle güle ümit, güle güle....

"Hoşça kalın demiyorum yine görüşeceğiz" demiştin, bizde öyle diyoruz. Yine görüşeceğiz!
Güle güle....